

MARTA BATALLÉ

L'ORIGEN
DE LES COLS VIOLETA

Empúries

narrativa

Marta Batallé

L'origen
de les cols violeta

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: febrer del 2019

© Marta Batallé Ruiz, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: gama, sl
DIPÒSIT LEGAL: B. 870-2019
ISBN: 978-84-17016-80-7

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor;
la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra,
podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos,
a través del portal www.conlicencia.com

o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tots els drets reservats.

Ressegueix la línia verda del metro, les tretze parades que la condueixen del petit estudi de les Corts a les oficines de l'Institut d'Estudis Sociològics Statex. Trenta-dos minuts d'anada i els mateixos de tornada. Cada dia. El sotragueig del vagó l'obliga a recular unes passes i l'espatlla li rebotja contra el tronc d'un home corpulent que desplaça fitxes de tetrís amb el punter del mòbil. Perdó. La noia del tutú negre i les mitges foradades recull el cartipàs. Per fi un seient lliure. Deixa enrere una flor d'origami que ha elaborat a partir d'un prospecte de menjar asiàtic. La veu desaparèixer a través del finestró d'emergència. Abans d'enfilar les escales mecàniques, dibuixa un tirabuixó amb els cabells i la nuca queda al descobert. Elegància urbana. Uns mocassins de xarol negre s'enduen el paperet en forma de flor que ara vaga per terra, a una altra part de la ciutat. Ella també viatja, esgarrapa uns minuts de lectura a cada trajecte de metro. Fa un parell de setmanes que es fa acompanyar del segon volum de la trilogia nòrdica del seu escriptor de capçalera. Bon dia, senyora. Dipositen un paperet i un parell de paquets de mocadors a

l'ampit de la finestra. Immigrant, tres fills, no té feina, la seva dona està molt malalta. Torna a llegir la nota carregada de faltes. L'han mecanografiat i fotocopiat. L'han distribuït una infinitat de vegades fins que s'ha esgrogueït passant de mà en mà.

—Són màfies. Pensa que ells no es queden res. Han de donar tot el que recullen i després a seguir pidolant mentre viuen atrinxerats en una capsa de mistos. És una vergonya, tot plegat. —La noia del costat fa una ganyota de desaprovació.

Aparta el paperet i el col·loca al costat de la finestra. Una llum vermella la reclama des del mòbil.

Sara

k has decidit? Quan mho penses
dir???????

Carpe Diem, Meri ☺

Fa més de vint minuts que la Sara li ha llançat la pregunta. Què has decidit? Sempre hi ha alternatives, li va dir l'Arnau el vespre que va fer esclatar la notícia a casa. La vida és una suma de decisions. Un diagrama en forma d'arbre en què s'encadenen agafo el cotxe, el transport públic, deixo de fumar, la carn processada, m'hipoteco, comparteixo pis, tinc fills, no en tinc, em congelo els òvuls, dono sang, els taps de plàstic de les ampolles, cent euros perquè una família de Madagascar tingui aigua potable.

Maria

Hi ets?

Sara

Estic. Soc. Existeixo. K ha passat???

Maria

Ja esta. He dit q si

Sara

:)))) I ara k????

Aixeca els ulls i veu una dona encorbada amb bastó que reclama un seient. L'adolescent del davant no s'immuta, uns cascos enormes l'alliberen de qualsevol responsabilitat. S'aixeca de manera desordenada: tanca el llibre, agafa la bossa, el paperet, i li cedeix el seient.

Sara

Meri K faaaaas?

Ni gràcies ni somriure, ni tan sols una exhalació de satisfacció en caure sobre el seient; la senyora es limita a aparcar el bastó a la paret mentre l'adolescent dels cascos replega les cames. S'estableix un nou equilibri de forces. Recupera l'alè i recolza l'esquena al respatller metàl·lic de l'entrada.

Maria

Res. Metro. He canviat de lloc

La nova plaça son mes diners, tenint en

compte la miseria i poc que cobro a Bcn

Son 9 mesos i en Llorenç no em donava

masses opcions. Nomes podia dir q si

Penso... no se

Sara

Pnses massa!! Pk dubtes????

Maria

L'Arnau, ciutat nova, oficina
desconeguda, el pare

Sara

9 mesos no es res!

A+ dl pare jo men cuido x això no t
preocupis ;)))

Maria

Ja

Sara

k vol dir ja??? Et pnses k sense tu no
existim? Donans 1 mica de marge, Meri.
Potser ens podem emancipar d tu i tot.
Potser tendus 1 sorpresa

Maria

Soc jo, que dubto. Ja saps q soc d rutines

Sara

Tu ves a Toulouse, deixals amb la boca
oberta i torna amb un gavatxo xo no un
pintes com akt novio k tens, un k es
vesteixi pels 2 peus, q sapiga d k va això
dels orgasmes

Maria

I tu que saps

Sara

Diguem k no tinc rao... Si akt novio k tens
nomes le vist entusiasmat d vritat traient la
pols a les figuretes de suarapovski o com
es digui k li compres x Nadal

Maria

Sort de tu, q ja ho veig tot mes clar.

Soc a Les Corts, baixo

Sara

Fes el favor, Meri. Ves a Toulouse. Fesho x

les segones oportunitats, x tu, xk t'ho

mereixes

Maria

Aixo no es teu, es d'un anunci

El paperet li rellisca de les mans, el recull de terra i l'hi retorna al senyor dels mocadors acompanyat d'una moneda. Gracias, amiga, molta sorte. El senyor li ofereix un somriure mancat de dues peces i es guarda la moneda en una ronyonera de cuiro negre.

Enfila les escales metàl·liques del metro i repassa, com una pel·lícula, els detalls d'aquell matí a l'oficina. No havia tingut temps de deixar la bossa damunt de l'escriptori que l'Agustí ja lliurava la seva particular guerra contra el servei de neteja. Havia trobat les graminies dins l'armari, junt amb el material d'oficina, quin horror, i aquell fet, sumat a una cadena de despropòsits que havia anotat a alguna part del cervell, era la gota que li havia fet vessar el got de la paciència. La Vanessa seguia alimentant un coqueteig infantil amb en Francesc a través del xat d'empresa mentre ella intentava concentrar-se en un estudi sobre hàbits cosmètics. A mig matí en Llorenç l'ha fet passar al despatx.

—M'has de donar bones notícies, Marieta? —li ha preguntat amb aquell paternalisme ranci amb què acostumava a dirigir-se als empleats.

—Sí, accepto... —I quan ha vist que en Llorenç desbordava entusiasme i es dirigia amb pas ferm a esbombar la notícia, l'ha aturat—. Però no em facis fer cap discurs.

El mercat és exigent i hem de ser competitius sí o sí era l'eslògan que havia escollit per a aquell petit moment de glòria. Proactivitat, globalització, sinèrgies, *team building*... el que calgués per seduir una audiència desganada que esperava la pausa del cafè amb candeletes. Ja us puc comunicar que la vostra companya Maria Bertran ens deixarà uns mesos per afrontar un nou repte a l'oficina de Toulouse. Els de la central han valorat la nostra feina, en especial l'estudi sobre immigració que vam portar a terme l'any passat, i ens han demanat suport per un estudi similar... La Mariaaaaaa?, va llegir als llavis de la Vanessa mentre mirava en Francesc amb cara d'estupefacció.

Dirigeix la vista al final de les escales metàl·liques. El noi dels cascs amb qui durant uns minuts ha competit per l'espai ja és a dalt de tot. Deu haver passat pel carril ràpid, mentre ella es dedicava a recordar.

La sorprèn sentir el soroll del pany tan d'hora. Fa dies que l'Arnau arriba passades les deu. Ja gairebé només es comuniquen per notes de veu: arribaré tard, soparé al despatx, guarda'm uns quants espaguetis per quan arribi; sí, amb aquella salsa de ceps que m'agrada tant, carinyet. Fa unes setmanes que l'Arnau viu de manera temporal amb ella a Barcelona. Ara, la Maria es troba els recanvis de la maquine-

ta d'afaitar a les escombraries, iogurts sense lactosa a la nevera i han de fer torns per entrar al lavabo.

Llegeix a la Viquipèdia que Toulouse és la quarta ciutat més gran de França en nombre d'habitants i la primera en creixement demogràfic. Fa un passeig virtual per la ciutat i observa uns edificis construïts amb maons de color rosa. L'Arnau desembarca al menjador i li fa un petó enganxós a la nuca. Desprèn aquella aroma de menjar asiàtic que ja li resulta familiar. No saps fer petons normals? Ell fa que no amb el cap, arruga els llavis amb gest infantil i torna a humitejar-li la nuca. L'ordinador li mostra la imatge congelada de dues dones sortint d'un portal. Porten abrics de pell i uns barrets amb ales enormes. No se les imagina així vestides per anar al súper a comprar les copes de nata i xocolata que li agraden a la Sara. Observa els carrers empedrats i les tanques metàl·liques en forma de creu. Se submergeix en aquells carrers com ho faria en una pel·lícula, fins a situar les dues senyores del barret a la primera fila d'una sala de subhastes. L'Arnau pica amb el puny sobre la fusta de la taula i reclama la seva dosi d'atenció diària. Per què s'ha d'aturar el món sempre que ell arriba?

—Quinze dies. —L'Arnau ha convertit el respall de la cadira en una falca per al pit—. Sembla que pinta bé.

El joc de les frases inacabades. Com si no hi hagués un jo i un tu, com si tot girés dins d'un sol univers i ella pogués endevinar les paraules que falten.

—Ens hi hem deixat la pell —segueix l'Arnau.

No pensa preguntar. Ella també està concentrada.

Ja li va dir que avui parlava amb en Llorenç. Salta d'un extrem a l'altre del carrer. L'edifici no té res a veure amb el de Barcelona. La porta de fusta és senyorial i té uns balcons amb baranes de ferro forjat on s'hi enreden plantes amb les tonalitats de la tardor.

—Ja s'acaba —l'Arnau es descorda els punys de la camisa—, sents?

—Acabar-se?

—En Guillem coneix algú del jurat. Triveca s'ha retirat. Només quedem nosaltres i Arquitur.

—A veure què passa, doncs.

—Tenen la pilota del seu costat... hauran de fer un pas endavant si aposten per un model de ciutat sostenible.

Si segueix uns metres més enllà, a la mateixa voreira, troba una sucursal de Crèdit Mutuel i una bugaderia amb seients negres. Reconeix una bossa gran d'Ikea carregada de roba i dos clients que esperen la bugada.

—Si volen un espai ben plantejat, no tenen opció, però a vegades... —segueix l'Arnau— ja saps, val més posar-se una medalla.

També veu un gat daurat d'aquells que saluden i atrauen la bona sort. En tenen un d'igual al forn del final del carrer. Torna a sentir aquella aroma de menjar asiàtic.

—M'estàs escoltant? —pregunta l'Arnau.

—Clar que t'escolto... Heu de menjar xinès cada dia?

—Et penses que puc agafar-me una hora per escoltar els ocellets mentre dino?

—Ho dius per mi? —La Maria manté la vista fixa a la pantalla.

No ha estat mai dins d'una d'aquestes bugaderies de barri. Sempre les ha vist a les pel·lícules, quan la gent hi va a rentar-hi la roba i coneix un desconegut a qui decideix confiar-li el seu buit existencial.

—Fa un mes i mig que no veig la llum del sol —segueix l'Arnau.

—Jo no sento ocellets... No sé com són els ocellets, a Barcelona.

—No recordo l'última vegada que vaig fer una pausa per dinar fora.

—Només sento botzines. I coloms... Són per tot arreu.

—És com si visqués a l'estudi —es queixa l'Arnau.

—Han colonitzat Barcelona... ja ni tan sols s'espanten quan et veuen.

I així segueixen, estirant dues converses que no acaben encreuant-se mai. Dues vies paral·leles de tren. L'Arnau deixa escapar uns bufecs que es converteixen en riure nerviós mentre observa el vídeo d'uns gats que algú s'ha dedicat a fer parlar com si fossin arquitectes.

—He parlat amb en Llorenç —diu la Maria, de sobte.

—Era avui?

—Avui... ja ho sabies.

—I ja l'hi has dit? —Fa que no amb el cap mentre deixa anar uns últims bufecs.

—Necessiten cobrir la plaça a finals de mes.

—Marejar la gent d'aquesta manera només per

uns mesos... —L'Arnau agafa una esfera metàl·lica del centre de taula i se la passa de mà en mà—. Es deuen pensar que no tens lligams ni responsabilitats, que pots canviar de vida així...

—No em maregen. És més responsabilitat, més sou, més...

—Sense plantejar un pla de carrera al darrere, només perquè no tenen ningú a França... —Fa rodar una esfera sobre la taula—. Just ara, que havíem començat a viure junts.

—Nosaltres no vivim junts. —La Maria li fa una ganyota de desaprovació, cansada que tracti els objectes de casa com els joguets que tenen al despatx per estimular la imaginació mentre esperen que els arribi la gran idea. Teclats d'orgue, pilotes de goma, dianes gegants.

—I com en dius, d'això?

—Viure junts és el que fan els teus pares. —La Maria torna a concentrar-se en les imatges de Toulouse.

—Per què ens has de comparar amb els meus pares? —respon l'Arnau.

Per què li fa perdre el fil d'aquesta manera? No té ganes de discutir, d'elaborar un sermó sobre les diferències entre la convivència forçada i voluntària, sobre el compromís i les etapes per què naturalment ha de passar una parella.

—Quan marxes? —L'esfera metàl·lica cau sobre el teclat de l'ordinador. La pantalla canvia de coordenada i es dirigeix a l'extrem d'un carrer sense sortida.

—En Llorenç vol que m'incorpori a mitjans de setembre.

—Tan de pressa? —L'Arnau recull l'esfera—. A veure com ens organitzem. Si guanyem el concurs, no serà com ara... Llavors no tindrè temps ni per respirar. —Agafa el comandament, es llança sobre el sofà i engega la tele—. Estic rebentat.

Les visites a la consulta del pare es remunten a molts anys enrere. Ella i la Sara hi anaven cada divendres a la tarda. La recepcionista els deixava una llibreta d'escriure receptes i un pot amb colors perquè s'entretinguessin. Les cadires d'aquella època eren de pelfa verda i la Sara i ella jugaven a escriure-hi noms amb les ungles; el del conserge de l'escola, el d'aquella nena que elaborava braçalets impossibles amb més de quinze escubidús i el de la veïna que rondinava quan li llançaven la pilota al balcó. Durant aquelles visites, tothom feia festes a la Sara, que es dedicava a distribuir dibuixos entre els pacients fins que un dia una senyora es va ofendre perquè la va dibuixar amb unes cames inflades com columnes. La mare li va explicar que s'hi havia de disculpar i ella va escriure-li amb lletres de colors TE POSES BONA. UN PATO. La Sara era encisadora de petita i també ho és de gran. Ningú no s'hi pot enfadar durant gaire temps.

Passen quatre minuts de les dues quan veu sortir el pare de la consulta. Porta els cabells descuidats, amb un tirabuixó que li surt disparat d'una de les temples. És tan alt que la bata li arriba a mitja cuixa i deixa al descobert uns pantalons plens d'arrugues.

El pare és capaç de posar-se roba sense planxar de la mateixa manera que es pot passar tot un dia sense menjar o oblidar els aniversaris de les seves filles. Viu al ritme que li dicta la curiositat científica, sempre atent a l'últim informe sobre cardiologia. La mare era l'única que aconseguia fer-lo baixar d'aquell univers on passava tantes hores. Desbertranitza el teu pare, Maria, li deia quan volia recuperar-lo per a la vida en família. Ella sempre deia que els Bertran posseïen una capacitat d'abstracció infinita que els podia mantenir fora de la realitat durant molt de temps. El pare se li ha plantat al davant i l'observa per sobre de les ulleres amb aire impacient. La saluda amb un copet a l'espatlla, com qui es troba amb un col·lega de feina, i li fa un gest perquè l'acompanyi a la cafeteria. Agafen una safata i hi posen unes estovalles de paper amb la mateixa sanefa blava que ressegueix els passadissos de l'hospital. La pasta de la cafeteria no li agrada, la bullen massa, així que hi passa de llarg. Intenta decidir-se entre el brownie i les maduixes quan veu que el pare tria dos bols de macedònia i els diposita a la safata.

—Ja ho tenim tot. Ves a agafar lloc mentre passo l'acreditació.

El pare arriba de seguida, deixa la safata sobre la taula i, maldestre com és, vessa el got d'aigua sense donar-hi cap importància.

—No em puc entretenir gaire, a les tres m'esperen a planta. Què m'expliques?

—Doncs... he parlat amb la Sara. La veig bé, ara.

—Sí, està estable. Ella no ho vol però li aniria bé

acompanyar el tractament amb teràpies de grup. Potser l'hi podries suggerir tu. —Aixeca els ulls i l'escruta per sobre de la muntura de les ulleres—. Ja saps que no li agraden els consells d'un metge.

—S'ha matriculat a classes de disseny gràfic... Li anirà bé una mica de normalitat.

—Saps que qualsevol entrebanc li podria desencadenar una nova crisi. Les teràpies de grup acostumen a donar bons resultats.

—Potser només es vol sentir una persona normal.

—No deixes de ser normal per seguir un tractament mèdic.

—No... —No li agrada contradir el pare. El veu incòmode fora de la consulta, insegur quan s'aborden assumptes familiars—. De fet, et volia preguntar per la casa dels avis a Mirepoix.

—Què li passa?

—M'han fet una oferta d'uns mesos per treballar a l'oficina de Toulouse i havia pensat que potser m'hi podria estar el temps que duri el projecte... Serà només una temporada.

—Amb l'Arnau?

—No. L'Arnau té feina aquí.

—Quan penseu viure junts, vosaltres dos? —El pare congela el braç, a punt d'acostar-se la cullera a la boca.

—Ja estem junts.

—Formalment.

—Avui en dia, no cal... —La Maria dubta—. Ja saps que casar-se no és tan important.

—Em pensava que tu volies formar una família.

Recorda les vegades que ha intentat parlar de futur. És massa d'hora. No tenim temps, tenim massa feina. Som massa joves. Pas a pas.

—No acabo d'entendre aquestes parelles modernes que ara se separen, ara s'ajunten i ara resulta que tu marxés sense ell a França —insisteix el pare.

—I què me'n dius de la casa?

—La casa era de la vostra mare. Saps que hi podreu anar sempre que vulgueu.

—Gràcies, pare. Parlaré amb Madame Dupont per veure si m'hi puc instal·lar.

—Ja ho sap la Sara?

—Que marxo?

El pare assenteix.

—Sí... —respon la Maria mentre el pare avalua l'impacte de la notícia sobre les dinàmiques familiars. El triangle perd un dels vèrtexs. La Maria fixa els ulls al plat, incòmoda sense saber com abordar la pregunta següent—. I què més... no ha vingut la Fina, aquesta setmana?

—Com sempre.

—Ah, entesos... Recorda que té aquesta mania de deixar la roba planxada a la pila de la dreta. A vegades és un embolic, com que hi ha tantes piles...

—Per què m'ho dius?

—No, per res... —La Maria juga amb la forquilla a desplaçar les engrunes que suren sobre el bassal d'aigua de la safata—. Perquè és fàcil despistar-se.

A la sortida de la cafeteria, el pare l'encercla amb els braços ossuts i li dona uns copets a l'espatlla. No sap fer abraçades. Sempre deixa uns pocs centíme-

tres de marge entre ell i la persona que estima, no fos cas que caigués fulminat per un cop d'afecte.

—La teva mare sempre havia volgut tornar a França.

La Maria li fa un petó a la galta i l'observa una última vegada abans de fer mitja volta i recórrer aquell passadís que sempre la fa viatjar a la infància.

Es desperta al ritme del *Close to me* de The Cure, que li fa d'alarma al telèfon. Marca una creueta sobre el calendari del dormitori. Mes de setembre. Le Corbusier. Observa l'edifici de formigó, les línies rectes i el reguitzell de finestres adoptant la forma d'una llodri-guera. No en sap, d'arquitectura. No se sent capaç d'opinar sobre la bellesa de l'edifici de la mateixa manera que no confia en el seu criteri quan es tracta d'escollir entre diversos models de texans. Esbufega per apartar-se dos rínxols de la cara i es recull els cabells a la part més alta del clatell. S'observa el rostre al mirall: té la pell pàl·lida i fina del pare, els mateixos ulls foscos i rodons, d'un castany molt fosc. El so del timbre l'obliga a posar-se en moviment.

—*Bonjourrrrrr*. —La Sara arrossega aquella erra afrancesada uns segons. Porta una boina, els llavis pintats de vermell i una motxilla a les espatlles—. He deixat la *bicyclette* a baix.

—Bicicleta? I aquests llavis?

—És en homenatge a la meva germana des que ha decidit creuar la frontera. Ens hem de mimetitzar, Meri.

—Vols esmorzar? —pregunta la Maria.

—Què tens?

La Sara deixa la motxilla sobre el sofà i la segueix a la cuina.

—Com sempre: cafè, te, torrades...

—Un cafè. Jo preparo les torrades. —La Sara treu un pot de confitura de la nevera—. Com vas amb la maleta?

—M'hi acabo de posar. Encara no tinc gaire clar què emportar-me i què deixar a casa del pare.

—Deixa l'Arnau aquí, que pesa, i quan tornis serà al mateix lloc on el vas deixar. Per això no et preocupis.

—L'Arnau es queda, no el deixo. No t'equivoquis.

—Això ja ho tenim, llavors.

La Maria no diu res però fulmina la Sara amb els ulls.

—Digue'm què vols que faci.

—Esmorza i després ens hi posem. Potser em pots ajudar amb la cuina.

—El que calgui, Meri. Tu dona'm ordres, que jo les executo.

La Maria encén la ràdio i les dues germanes s'asseuen de costat a la taula encastada de la cuina. Esmorzen en silenci, compartint el pot de confitura, mentre escolten un expert en problemes de son. Entren les primeres trucades dels oients i una dona es queixa que no és capaç de dormir a causa de les sessions de sexe dels veïns. Estic tipa que es dediquin a donar cops amb el capçal del llit sobre la paret. Cada matinada. Despertem el gos. La primera vegada em vaig espantar i vaig trucar al 112. No puc més.

—A vosaltres també us passa, Meri? Teniu martiritzats els veïns? —pregunta la Sara—. Aquest Arnau...

A la Maria se li escapa el riure però de seguida recobra el semblant.

—Quina mania amb l'Arnau. Es pot saber què t'ha fet?

—Posar aquella veu estranya de dibuix animat cada cop que vol fer una broma. Algú li ha de dir que no fa gràcia... Això i sortir amb tu.

—No ets justa amb ell, li has donat l'esquena des del primer dia.

—Si et penses que no li he donat cap oportunitat, és que no em coneixes, Meri. Me'l miro i no ho entenc...

—És que no has d'entendre res.

Entren noves trucades d'oients que culpen dels problemes de son la precarietat laboral que fa que no puguin arribar a final de mes. Una noia explica que quan es desperta de matinada es dedica a cuinar, que una nit d'insomni ha arribat a deixar enllestits els àpats de tota la setmana. Mira, Meri, com la mare. La Maria recupera el record nítid de la mare, d'esquena, a la cuina, escoltant aquell casset de tangos que algú li va portar de l'Argentina ofegat sota el soroll de l'extractor. Recorda que una matinada la va trobar davant dels fogons i va passar uns minuts aturada sota el marc de la porta observant com es movia amb des-tresa. Fins que la mare es va girar, la va prendre per la cintura i li va fer enfonsar el dit en una salsa d'ametlles. Què et sembla? Després va parar la taula per a

elles dues, va treure unes maduixes de la nevera i va preparar una salsa de xocolata amb bocins de fruita confitada. La mare sempre les tenia en compte: ja fos per preparar una recepta com per escollir unes sabates, per més que sortissin amb uns mocassins de xarol fosforescent que fessin caure d'esquena. Troba a faltar la manera com tot girava al seu voltant amb optimisme. Aleshores, la família funcionava com un engranatge perfecte i cada element tenia la seva funció. El pare duia els pantalons impecablement planxats, els cabells pentinats, i no vagava per la vida com una peça extraviada d'un trencaclosques familiar.

La Maria construeix dues piles de roba al sofà. Al costat, hi diposita una sèrie d'objectes que també s'endurà: un assecador de mà, llibres, una capsa de cotonets per a les orelles, l'ordinador portàtil.

La Sara treu el mòbil de la motxilla, el connecta al corrent i hi endolla un petit altaveu. La veu de l'Édith Piaf irromp amb força a l'estança. La Sara executa unes passes de ballet matusseres i es desplaça ballant pel menjador mentre repeteix un moviment seductor de caiguda de pestanyes. Quan està a punt de sonar la tornada, la Sara augmenta el volum dels altaveus i fa un senyal a la Maria. Les dues germanes criden souuuus le ciel de Paris marchent deux amoureux mmmmm. La Maria esclata a riure, es deixa caure al sofà i fa saltar enlaire una part de la pila de roba plegada. Com més riu, més cabrioles fa la Sara, que acaba entrebancant-se amb el cable de l'altaveu, es llança al sofà i envia la resta de roba a terra.

—Així se les gasten les gavatxes, només que elles no cauen de quatre grapes quan ballen —li diu la Sara, que intenta recuperar l'alè.

Es queden estirades al sofà uns segons mentre agafen aire i contemplen aquell sostre centenari ple de petites esquerdes.

—Què és allò?

—El què?

—Aquell gargot que hi ha al sostre.

—Una antiga inscripció.

—Què hi diu?

—Mmm... alguna cosa sobre la desventura.

—És una història d'amor, Meri. Una història tràgica. En aquesta casa.

—Per què ha de ser tràgica?

—Perquè l'amor sempre és tràgic. Si no, es converteix en un avorriment.

—Estan bé, les coses avorrides... a mi m'agraden. Tant de bo tot fos més ordinari.

—Doncs jo me n'alegro que puguis sortir a respirar... que marxis i tornis a començar.

—Respiraré si tu estàs bé. —La Maria aprofita per estirar-se—. Com sabré que tot va bé?

—Perquè t'enviaré senyals. —La Sara salta del sofà—. Estic preparada. Digue'm què vols que faci.

—Ajuda'm amb la cuina.

La Sara distribueix els productes d'alimentació en bosses. S'endurà la majoria de conserves a casa del pare però hi ha aliments que no es poden aprofitar i s'hauran de llençar. La Maria refà la pila de roba que s'ha desfet uns minuts abans i hi afegeix algunes peces.

—T'has pensat això de la teràpia en grup? —pregunta la Maria, aprofitant la distància que les separa.

—Què dius, tu, ara?

—No em sembla tan mala idea...

—Sí, té una pinta fantàstica.

—És que podries fer-hi amics i tot... Potser coneixes una rèplica de l'Orlando Bloom.

—L'Orlando Bloom deu tenir un psicoanalista de capçalera a Beverly Hills, no crec que vulgui compartir teràpia amb un grup de tarats de la Seguretat Social.

La Maria recull un parell de jerses de terra i els deixa al damunt del sofà.

—Ja saps que sempre ho pots deixar estar si te'n canses.

Sent les passes de la Sara i, a continuació, veu el reflex de la seva silueta sobre les rajoles hidràuliques del terra.

—Mira, Meri.

La Sara li ensenya la fotografia en què apareixen juntes, fent ganyotes, a la platja de Salou. La Maria té presents aquelles vacances, un dels últims records alegres amb la mare.

—Ets la més valenta de tots, Meri. Tu no t'ensorres mai.

—En aquesta família som tots valents.

—Parla per tu. El pare no s'ensorra perquè ni tan sols treu el cap fora de la consulta... En qualsevol moment es despertarà, s'adonarà que hi ha gent que es fotografia amb un pal, que s'ha declarat la guerra al gluten, que les seves filles són majors d'edat i tindrà un atac de pànic.

—El pare es preocupa per nosaltres. Per totes dues.
—Fa una pausa—. Fa el que pot.
—És que...
—Què passa?
—Que trobo a faltar la mare. La trobo a faltar cada dia. —Fa una pausa—. Sort que et tinc a tu.

Falten vint minuts perquè l'autobús de Toulouse surti de l'estació. Des d'allà agafarà un segon autobús que la conduirà fins a Mirepoix. L'esperen set hores de viatge. Es desfà de la motxilla i la col·loca a terra mentre dibuixa petits cercles amb les espatlles. La Sara l'ajuda a transportar una maleta de rodes i encadena una sèrie inesgotable de badalls. Tan sols són dos quarts de set del matí.

—El teu autobús surt de l'andana tres —anuncia el pare.

L'Arnau arriba d'aparcar el cotxe.

—L'he hagut de deixar en zona blava. En tinc per a trenta minuts, n'hi hauria d'haver prou.

—Què li costa pagar una horeta de pàrquing? —li xiuxiueja la Sara.

—Mireu. Em penso que és aquell autobús d'allà. Vaig a veure si hi puc deixar la maleta.

—Té, Maria. Això és el que llegiu ara, oi? —El pare li entrega unes revistes amb portades farcides de pits, ventres i natges. Les imatges estan ampliades per demostrar l'existència de pells de taronja, estries i altres imperfeccions. Per rematar-ho, algú s'ha dedicat a puntuar aquell ventall de despropòsits estètics.

—Psi... gràcies, pare.

—Meri, no ens oblidis. Quan hakis fet història i t' aixequin una estàtua al centre de Toulouse, recorda qui et va acompanyar a aquesta estació un matí gris de setembre.

—Truca'm quan arribis —li diu l'Arnau, mentre diposita la maleta al fons del portaequipatges.

La Maria fa un petó a l'Arnau, abraça la Sara i després el pare, que li fa saber que ja en té prou amb un copet a l'esquena. La Sara entona les primeres estrofes de *La marselesa* i la dedica a la Maria, que li dirigeix una mirada de desaprovació des de la cua.

Saluda a través de la finestra aquelles tres siluetes que li somriuen com feia la mare quan marxava d'excursió amb l'escola. Sempre acabava enfadada perquè havien arribat les últimes i no tenia altre remei que asseure's al seient del davant, al costat de la profe, i s'havia de passar tot el trajecte estirant el coll per veure si podia sentir el que deien la Martina i la Neli, uns seients enrere. Desitjaria que la mare fos allà per acomiadar-la encara que hagués arribat a l'últim minut, amb el cotxe mal aparcats, agitant els braços per advertir el conductor que esperés abans d'arrencar. L'autobús es mou i les salutacions es desborden. El pare, la Sara i l'Arnau, tres arrels que la uneixen de manera inevitable a Barcelona. Agita les mans mentre l'autobús s'allunya. Les siluetes es tornen borroses fins que es fan tan petites que es confonen amb l'horitzó. Just en el moment en què comença a perdre-les de vista, li sembla observar que una llàgrima llisca per les galtes de la Sara.